

Страшни въпроси и съмнения се бореха въ гърдите на войводитѣ...

Никой не обръща внимание на младия момъкъ. Кога е дошелъ? Защо?.. Всичко е вече все едно. Добромиръ пристѣпля къмъ умирающия. Нѣщо жестоко задавя гърлото му, чули гърдитѣ му, но очитѣ му сѣ сухи. Той колѣнничи предъ ложето, тихо посѣга къмъ царската дѣсница, допира устни до нея. И изведнажъ глухи вопли разтърсватъ плещитѣ му.

Калоянъ бавно дига клепки. Очитѣ му блуждаятъ наоколо, но не виждатъ нищо, втреничени въ нѣщо невидимо. Зловещо хъркане души гърлото му. Широкиѣ му гърди се дигатъ все по-низко и по-низко... Изведнажъ остра болка го кара да изстене, той почва да мѣта ржцетѣ си като криле на ранена птица, прѣститѣ му долавятъ покривката и почватъ да я кжсатъ. После отново се успокоява. Хъркането става още по-тихо и по-зловещо.

— Господарю, господарю... — зове тихо Добромиръ и се навежда къмъ него.

Царѣтъ впила горящия си трескавъ взоръ въ него. Но не го познава. Устнитѣ му шепнатъ нѣщо. Всички се струватъ надъ главата му.

— Иоанъ... Иоанъ...

Войводитѣ се споглеждатъ. Добромиръ улавя ржцетѣ му и почти вика:

— Азъ не съмъ Иоанъ! Не ме ли познавашъ, господарю? Азъ съмъ синътъ на Сеслава! Добромиръ...

— Иоанъ... Иоанъ... — продължава трескаво да шепне Калоянъ. — Пазете Иоана... Пазете го... Тамъ... Солунъ... Димотихонъ... Тамъ...

Всички потрѣпватъ и свеждатъ глава. И на смъртния си часъ Калоянъ не забравяше великото дѣло. Заржчваше имъ да се грижатъ за новия младъ царъ. Да го пазятъ по-добре... По-добре, отколкото бѣха пазили него. И горчивъ срамъ свива сърдцата имъ. Но бѣше вече късно. Отново царѣтъ почва да се вълнува. Тѣлото му трѣпне и се гърчи въ предсмъртни мжки. Отново ржцетѣ му почватъ да се мѣтатъ, сякашъ отпжждатъ нѣщо. Страшни